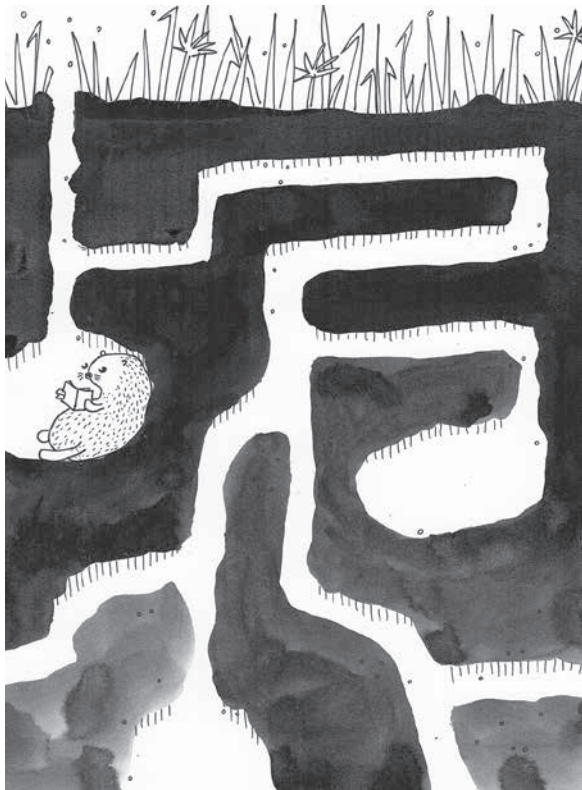

Sharmila Madhvani

Mol

Ik ben een mol. Ik graaf. En ik graaf. Tunnels van donkere, natte aarde zijn mijn thuis. En kleine, inktzwarte holletjes, waarin ik me opkrul om na te denken, een boek te lezen, van mijn thee te drinken en mezelf uit te broeden. Hoog boven me, in een andere wereld, met andere wetten, schijnt de zon. Daar groeit gras. En dat gras wiegt heen en weer, in een bries. Dit zijn dingen die ik niet ken. Ik hunker er niet eens naar. Ze zijn te vreemd. Gras. Buitenaardse, lange sprietten in felgroen. Dat interesseert me niet. Ik ruik aan de aarde, en aan de gladde wand die ik maakte, echt en vochtig onder mijn zachte, kleine klauw. Ik neem nog een slokje uit mijn mok. Ik krab mezelf aan mijn buik. Ik denk na. En ik weet: dit is thuis. Voorlopig althans. Want ik ben op weg naar gras, zon en bries. Ook al ken ik die dingen nu nog niet. Ook al verlang ik er nu nog niet naar. ■

Transformatie

Ga nu maar slapen. Ik weet het wel. Het is niet echt slapen, wat je zal doen. Maar het zal lijken alsof je slaapt. Voor iedereen die naar je kijkt. Het is die tijd. Ga slapen. Vouw jezelf op in perfect sluitende bladeren van donkerte en vruchtbaarheid. Krom je rug, leg je wang op je knieën, en wacht tot de tulp haar genadeloze handen om je naakte lichaam sluit. Laag op laag. Met het zachte ruisen van iets dat dichtgaat, en dichtgaat, en dichtgaat.

Je kan kijken naar het purper van de binnenkant van de bloem, en naar de volle schaduwen die zich daarbinnen roeren. Als je dat wil. Niet dat het veel verandert. Want wat moet gebeuren, zal gebeuren. Speeksel zal zich in kleine belletjes in de hoek van je bewegingsloze lippen verzamelen. Spieren zullen samentrekken, loslaten, verschijnen en verdwijnen. Je vingers zullen zich strekken, zacht rillen, stilvallen. Duim. Pink. Wijsvinger. Samen. En het ritme van je adem. Zuurstof zal je gegeven en ontnomen, en opnieuw gegeven worden. Botten zullen verschuiven. Een rib wordt een heup. Je neus schuift langzaam onder je sleutelbeen. De volgorde en plaats van belangrijke organen zal omkeren, draaien, opzijschuiven. *Wie ben ik?* Die zin zal door je heen zingen. *Wie ben ik?* Maar er zal geen antwoord komen. En ook: *Dit is de verkeerde richting.* Maar dat is het niet. Het is enkel een onbekende richting. Je natte wimpers zullen koude herinneringen aan buiten oproepen. En telkens dat gebeurt, zal je hopen dat het achter de rug is. Dat de bladeren zich weer zullen ontvouwen. Dat je eindelijk bent geworden wat je al van bij het begin moest zijn. Van helemaal bij het begin. Maar het duurt langer dan je denkt, om op die plaats te geraken. En het is niet aan jou om te kiezen, wanneer je klaar bent. ■